

mo hasta hoy se han creado, incertidumbres en el instante de hacer los nombramientos, produciendo desaciertos en las elecciones á la par que nadie se atrevería á negarles que iban á redimir al pueblo.

José XIRAU.

*****

Schalga

(LLEGENDA DE CARME SILVA,
REINA DE RUMANÍA.)

A las voras del alt Danubi hi havia una magnífica eugassada, plena de potros joves. Prop de la mateixa s'hi aixecava una bonica casa, protegida dels raigs del sol y de las tempestats de la neu per un emparrat, sostingut ab columnas de fusta. La casa y la eugassada, els pastors y'ls gossos, tot perteneixia á Schalga, la bella y jove viuda d'ulls negres, de cabell rissat y de carácter feréstech.

Era cosa rara que, essent dona y sola, visqués á las voras del Danubi y's cuydés de sa propietat. Vivía ab la seva sogra, una dona vella que procurava que sa nora estigués contenta y oblidés sas desgracias y li desaparegués la tristesa que la dominava desde la mort del seu marit.

A la rica Schalga no li faltavan adoradors. Pero per ella no n'hi havia cap ni de prou fort ni de prou atrevit y si la festejavan era per la seva fortuna. Aquest li semblava massa tonto, aquell massa gaudul, l'altre no entenía res en la cria de potros, el de més enllá tot eran apariencias. Aixís no's tornava á casar, y apartava ab sas burlas, als pretendents.

En una nit fosca y tranquila arribá'l capitá de lladres Caracatuci ab sa partida, á cavall com ell. Mataren els gossos, el capitá desenvayná'l sabre y va fer lligar als pastors, y s'enmenaren els animals. Al mes ben plantat y mes fort dels pastors, que era'l cap de colla Bace, el capithost dels lladres li feu lligar els brassos á darrera pera que no pogués fer cap moviment. Després se dirigiren dret al Danubi.

Aixó passá en poch's minuts, y'ls lladres mateixos se'n reyan de la falconada que havian donat.

Bace, rumiant, buscá la manera d'ensarronarlos. Ab una veu tota adolorida digué:

—Vos, senyor, que maneu á tants héroes, feume afluixar solsament aquesta corda que tant m'estreny y me fa mal de debó.

El lladre pensá; ¿que pot fer tot sol?

Y maná afluixar la corda. Aixís que'n Bace se vegé lliure en sos moviments, ficá ma sota'l vestit, tragué un corn de montanya y va bufar tres vegadas ab tal forsa, que tota la vall ressoná y fins las fullas dels arbres se somegueren.

El capitá, desconfiant y mirant d'un cantó al altre, va dir: ¿Perqué tocas el corn en aquestas horas de nit?

—Ho faig perque'ls potros no's perdin; coneixen molt bé'l só del meu corn, y se reuneixen dret ahont el senten.

—Ja't diré quan has de tocar. Els potros estan reunits.

Y'l capitá va dir aixó ab tan mala mirada, que'l pastor se va dir: No m'aniria gayrebé que hi tornés. Deu vulgui que m'hagin sentit. Schalgá te tan bon oído com el millor gos guardiá, y una vista tan fina com la d'una áliga. Schalga'm traurá del perill; no coneix pas la por.

El pastor no s'havia equivocat.

Al primer toch de corn Schalga's despertá; al segón saltá del llit y se n'aná cap el de la seva sogra.

—Mare, li va dir, sogra meva, ¿no heu sentit el corn de montanya que ha repercutit per tota la vall? ¿No atineu lo que aixó vol dir? O'ls potros s'han perdut ó be tenim lladres.

La sogra's fregá'ls ulls, y va dir:

—No'n fassis cas, filla meva; tórnaten al llit, no tinguis cuydado dels potros; si s'ou el corn á la nit es pérque'ls pastors están de boyra.

Encara la vella no havia acabat de dir aquestas paraulas que se sentí'l tercer toch de corn, y aquest toch la feu estremir de cap á peus. Schalga no's pogué contenir mes, y ¡siguemhi! cridá: tothom de peus á terra; sagals, fora del llit. Arregleume'l millor cavall, y poseuli la sella d'home; vull montar á tall de soldat.

Y montá á la sella, agafá la brida, se la passá pel coll, y corregué cap á las voras del Danubi, á galop y ab una gran cridoria.

Aixís que'ls lladres la vegeren, agafaren por: semblava un mal esperit. Pero Schalga'ls perseguía com si fos la tempestat, y perseguíntlos cridava al capitá: ¡Esperat! ¡Esperat! Tu, capithost de cinch